

Vergaderjaar 1999–2000 Nr. 225

27 098

Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Republiek Kroatië inzake sociale zekerheid, met Slotprotocol en een Administratief Akkoord inzake de uitvoering van het verdrag; Zagreb, 11 september 1998

Nr. 1

BRIEF VAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN

Aan de Voorzitters van de Eerste en van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

Den Haag, 4 mei 2000

Ter griffie van de Eerste en van de Tweede Kamer der Staten-Generaal ontvangen op 9 mei 2000.

De wens dat het verdrag aan de uitdrukkelijke goedkeuring van de Staten-Generaal wordt onderworpen kan door of namens één van de Kamers of door ten minste vijftien leden van de Eerste Kamer dan wel dertig leden van de Tweede Kamer te kennen worden gegeven uiterlijk op 8 juni 2000.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 2, eerste lid, en artikel 5, eerste lid, van de Rijkswet goedkeuring en bekendmaking verdragen, de Raad van State gehoord, heb ik de eer U hierbij ter stilzwijgende goedkeuring over te leggen het op 11 september 1998 te Zagreb totstandgekomen verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Republiek Kroatië inzake sociale zekerheid, met Slotprotocol en een Administratief Akkoord inzake de uitvoering van het verdrag (Trb. 2000, 33).¹

Een toelichtende nota bij dit verdrag treft U eveneens hierbij aan.

De goedkeuring wordt alleen voor Nederland gevraagd.

De Minister van Buitenlandse Zaken a.i.,
E. L. Herfkens

¹ Ter inzage gelegd bij de afdeling Parlementaire Documentatie.

Toelichtende nota

I. ALGEMEEN

Voormalig Joegoslavië was één van de landen waarmee het Koninkrijk een sociaal zekerheidsverdrag heeft gesloten. Het eerste verdrag met dat land dateert van 1956 (Trb. 1956, 85). Dit verdrag is op 1 juni 1956 gesloten en op 1 april 1957 in werking getreden. Naar aanleiding van de vele wijzigingen in de wetgeving van beide landen en gelet op de Overeenkomst inzake de regeling van de tewerkstelling van Zuidslavische werknemers in Nederland van 9 maart 1970 (Trb. 1970, 50) werd op 11 mei 1977 een nieuw verdrag inzake sociale zekerheid met Joegoslavië gesloten (Trb. 1977, 156); dit trad op 1 april 1979 in werking.

Op basis van het wervingsverdrag van 1970 waren vooral personen uit Kroatië en in mindere mate uit Slovenië, Servië en de overige republieken van voormalig Joegoslavië in Nederland komen werken. In een aantal gevallen zijn zij ook met hun gezinnen in Nederland komen wonen. Het werven van arbeidskrachten is rond 1980 beëindigd. Voordat de oorlog in 1991 uitbrak bestond de Joegoslavische gemeenschap in Nederland uit circa 15 000 personen.

Na het uiteenvallen van de Federatieve Socialistische Republiek Joegoslavië en de vorming van de nieuwe republiek Kroatië hebben de Nederlandse regering en de regering van Kroatië besloten de sociale zekerheidsrelaties voorlopig voort te zetten op basis van het Nederlands-Joegoslavisch Verdrag van 1977, zulks in afwachting van de totstandkoming van een nieuw verdrag tussen de beide landen.

Bij deze toelichtende nota is een samenvatting van het Kroatische sociaalzekerheidsstelsel gevoegd.

II. HOOFDLIJNEN

Als de belangrijkste elementen uit het thans aan de orde zijnde Verdrag zijn de volgende te noemen.

- Een gelijkstelling van de nationaliteit van de ene Verdragsstaat met de nationaliteit van de andere Verdragsstaat, indien het sociale verzekeringsstelsel van een van beide Staten daaromtrent eisen stelt.
- Aanwijsregels inzake toepasselijke wetgeving.
- Samentelling van verzekeringstijdvakken krachtens de wetgeving van beide Verdragsstaten ten behoeve van de opening, het behoud of de duur van het recht op uitkering in één der Staten.
- Aanspraak op een pensioen van beide Verdragsstaten voor werknemers die in het verleden in de beide Staten werkzaam zijn geweest.
- Het mogelijk maken of vergemakkelijken van export van uitkeringen en prestaties van de ene naar de andere Verdragsstaat.
- Aanspraak op geneeskundige verstrekkingen bij woonplaats of verblijf in de niet-bevoegde Verdragsstaat.
- Handhavingsafspraken.

Daarnaast wordt door middel van administratieve voorschriften de samenwerking tussen uitvoeringsinstanties vereenvoudigd. Deze voorschriften zijn met name neergelegd in het Administratief Akkoord betreffende de wijze van toepassing van het Verdrag.

Het Nederlands-Joegoslavisch Verdrag zal tussen Nederland en Kroatië zijn gelding verliezen op het moment dat het nieuwe verdrag in werking treedt.

III. ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING

Het Verdrag kent vijf titels; deze betreffen Algemene Bepalingen (I), Aanwijsregels inzake toepasselijke wetgeving (II), Regels voor uitkeringen en prestaties (III), Diverse bepalingen (IV) en Overgangs- en Slotbepalingen (V).

Titel I Algemene Bepalingen

De titel bevat na definities van veel in het Verdrag genoemde termen, autoriteiten en instellingen (artikel 1), een aanduiding van de materiële werkingssfeer (artikel 2). Het Verdrag geldt voor de volgende onderscheiden takken van sociale verzekeringswetgeving: ouderdom, overlijden, invaliditeit, ziekte, moederschap, werkloosheid, kinderbijslag en ziektekosten. Onder wetgeving bij ziekte in de zin van dit Verdrag wordt tevens verstaan de loondoorbetalingsverplichting van werkgevers, die sinds 1 maart 1996 ingevolge de artikelen 629 en volgende van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek in Nederland van kracht is. Hierdoor hebben de materiële bepalingen van het Verdrag ook betrekking op de loondoorbetaling, en staat het controle-instrumentarium van het Verdrag en het Administratief Akkoord bij verblijf in Kroatië ook ter beschikking van belanghebbende werkgevers en werknemers. Sociale bijstand en bijzondere regelingen voor ambtenaren zijn van de werking van het Verdrag uitgesloten.

De personele werkingssfeer van het Verdrag (artikel 3) reikt tot alle personen, ongeacht hun nationaliteit, die onderworpen zijn of geweest zijn aan de sociale verzekeringswetgeving van één of van beide Verdragsstaten, en tot de personen die van deze personen afgeleide rechten hebben, zoals bijvoorbeeld kinderen en nabestaanden. In artikel 4 wordt bepaald dat Kroaten en Nederlanders gelijk behandeld worden onder de wetgeving van de andere Verdragsstaat, voorzover die wetgeving nationaliteitseisen stelt. Eveneens mogen Kroatische en Nederlandse uitkeringen niet worden stopgezet, verminderd of geschorst, indien rechthebbenden wonen of verblijven op het grondgebied van de andere Verdragsstaat. Voor export van uitkeringen naar het grondgebied van derden staten geldt de nationaliteitsgelijkstelling voorzover eigen onderdanen die uitkering wel kunnen ontvangen (artikel 5).

Titel II Aanwijsregels inzake toepasselijke wetgeving

De tweede titel bevat conflictregels die beogen te voorkomen, dat tussen beide Verdragsstaten migrerende personen onder de sociale verzekeringsstelsels van beide of van geen van beide Verdragsstaten vallen; slechts één wetgeving kan op een persoon van toepassing zijn. (artikel 7). De bepalingen zijn merendeels dezelfde als die van andere sociale zekerheidsverdragen die Nederland heeft gesloten, en als die van Verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van Europese Gemeenschappen van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (Pb. EG, L 149) (hierna: Verordening EEG nr. 1408/71).

Hoofregel is dat men valt onder de wetgeving van de Verdragsstaat waar wordt gewerkt, zelfs als men op het grondgebied van de andere Staat woont. Werkt men op het grondgebied van Kroatië en Nederland, dan is de wetgeving van het woonland van toepassing (artikel 8). Afwijkende regels zijn getroffen voor transportarbeiders, gedetacheerde werknemers, ambtenaren, zeelieden en personeel van diplomatieke en consulaire zendingen (artikelen 9 tot en met 12).

Artikel 13 biedt de mogelijkheid om voor werknemers van dit regime van conflictregels af te wijken (artikel 13). Deze bijzondere bepaling kan

worden toegepast, indien de bevoegde autoriteiten van beide Verdragsstaten dit in het belang van werknemers achten. Gewoonlijk treffen de autoriteiten een dergelijke regeling op verzoek van een werknemer of een groep van werknemers. Voor Nederland is de Sociale Verzekeringsbank, op basis van een daartoe strekkende bepaling in het Administratief Akkoord (artikel 2, eerste lid onder A (c) Administratief Akkoord), daartoe gemachtigd.

Titel III Regels voor uitkeringen en prestaties

Onder deze titel van het Verdrag zijn bepalingen omtrent uitkeringen in geld en verstrekkingen in natura, welke afwijken van de voorschriften in de nationale wet, opgenomen. Voor de meeste uitkeringen en verstrekkingen is bepaald, dat voor de opening van het recht en de berekening daarvan, tijdvakken vervuld onder het verzekeringsstelsel van de ene Verdragsstaat kunnen worden samengeteld met tijdvakken van verzekering krachtens de wetgeving van de andere Staat. Voor Nederland is het samentellingsvoorschrift alleen van belang voor de Werkloosheidswet (artikel 32) en de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten.

Hoofdstuk 1, *Ziekte en Moederschap*, bevat bepalingen die betrekking hebben op de situatie dat een persoon niet woont of verblijft op het grondgebied van de bevoegde Verdragsstaat, maar op het grondgebied van de andere Staat.

Personen die in de andere Staat dan de bevoegde wonen of verblijven, hebben in de Staat waar zij verblijven recht op loondoorbetaling bij ziekte en op ziekingeld. De loondoorbetaling geschiedt door de werkgever en het ziekingeld wordt betaald door het bevoegd orgaan krachtens de wetgeving die dit orgaan toepast.

Ten aanzien van geneeskundige verstrekkingen bij ziekte en moederschap zijn ook bepalingen opgenomen die betrekking hebben op de situatie dat een persoon niet woont of verblijft op het grondgebied van de bevoegde Verdragsstaat, maar op dat van de andere Staat, dan wel zijn woonplaats overbrengt van de ene naar de andere Verdragsstaat (artikelen 15 tot en met 18).

Zoals gebruikelijk is in andere internationale coördinatie-instrumenten, waarbij het Koninkrijk partij is, geldt als algemeen uitgangspunt dat verzekerden die zich bevinden op het grondgebied van de andere Verdragsstaat in beginsel recht op medische zorg hebben op basis van de sociale ziektekostenverzekeringswetgeving van het woon- of verblijfland, hetgeen wil zeggen dat de verstrekkingen worden verleend in de omvang en volgens de voorwaarden zoals die gelden voor de «eigen» verzekerden van het betreffende land. De kosten van de verleende medische zorg worden vervolgens ten laste gebracht van het bevoegd orgaan.

In geval van tijdelijk verblijf is het recht op medische zorg beperkt tot spoedeisende gevallen. De bepalingen die betrekking hebben op de verlening van medische zorg bij tijdelijk verblijf op het grondgebied van de andere Verdragsstaat dan die ingevolge wiens wetgeving men tegen ziektekosten verzekerd is, gelden niet ingeval betrokkenen zich op het grondgebied van die Staat bevinden met het oogmerk om aldaar medische zorg in te roepen. Hiermee wordt beoogt het zogenaamd «medisch toerisme» te voorkomen (artikel 18, zevende lid).

Ten aanzien van het verlenen van kostbare verstrekkingen geldt voorts de restrictie dat het bevoegd orgaan daarvoor toestemming moet hebben verleend, tenzij er sprake is van een absolute noodsituatie. In het Administratief Akkoord (artikel 10, vierde lid) is nader uitgewerkt wat onder absolute noodtoestand wordt verstaan, namelijk die gevallen waarin de verlening van de verstrekking niet kan worden uitgesteld zonder het leven of de gezondheidstoestand van betrokkene ernstig in

gevaar te brengen. In gevallen waarin een kostbaar medisch hulpmiddel of prothese onbruikbaar is geworden, is het aantonen van de noodzaak van reparatie of vervanging daarvan voldoende voor het aantonen van bedoelde noodsituatie.

De betreffende regels gelden in beginsel *mutatis mutandis* voor de gezinsleden.

In artikel 19 van het Verdrag zijn overeenkomstige regels opgenomen ten behoeve van rechthebbende op één of meer pensioenen, indien zij wonen of verblijven op het grondgebied van de andere Verdragsstaat dan die ingevolge wiens wetgeving men verzekerd is, alsmede voor hun gezinsleden.

Artikel 20 regelt voorts op welke wijze de kosten van de aldus verleende medische zorg worden vergoed.

In hoofdstuk 2, *Invaliditeit, Ouderdom en Overlijden*, zijn voor Kroatië en Nederland aparte bepalingen opgenomen.

Als bij de vaststelling van het recht op Kroatische uitkering ook Nederlandse tijdvakken in aanmerking moeten worden genomen, kent het Kroatische orgaan een geprorateerde uitkering toe. Deze uitkering wordt berekend naar de verhouding van de Kroatische verzekeringstijdvakken tot het totaal van de tijdvakken die in Nederland en Kroatië zijn vervuld.

Voor Nederland zijn de volgende bijzondere voorschriften voor de berekening van invaliditeits-, ouderdoms- en overlevingspensioenen opgenomen.

Ten aanzien van het *invaliditeitspensioen* is het volgende geregeld (artikelen 27 en 28).

Een persoon die op het moment dat de arbeidsongeschiktheid intreedt, onderworpen is aan de Kroatische wetgeving en recht heeft op een Kroatische invaliditeitsuitkering, maar in het verleden gedurende ten minste 12 maanden in Nederland verzekerd is geweest, kan aanspraak maken op een gedeeltelijke Nederlandse uitkering. De hoogte van de Nederlandse uitkering hangt af van de verhouding van de in Nederland vervulde verzekeringstijdvakken tot het totaal van de in Nederland en Kroatië vervulde verzekeringstijdvakken. Als verzekerd tijdvak in Nederland gelden tijdvakken vervuld onder de Wet op de Arbeidsongeschiktheidsverzekering WAO (Stb. 1967, 84), de Algemene Arbeidsongeschiktheidswet (AAW) (Stb. 1975, 674) of de Wet arbeidsongeschiktheidverzekering zelfstandigen (WAZ) (Stb. 1997, 176) en tijdvakken in loondienst en daarmee gelijk te stellen tijdvakken die in Nederland vóór de datum van inwerkingtreding van de WAO (1 juli 1967) zijn vervuld. De gevonden formule wordt vermenigvuldigd met het Nederlandse WAO of WAZ bedrag waar de betreffende persoon recht op zou hebben, indien de arbeidsongeschiktheid zou zijn ingetreden tijdens verzekering in Nederland. Voor de berekening wordt uitgegaan van het feitelijk genoten salaris.

De verdragsregeling betekent een uitbreiding van het Nederlands risicostelsel voor arbeidsongeschiktheid. Ingevolge dit stelsel bestaat immers alleen recht op uitkering, indien men verzekerd is ten tijde van het intreden van de arbeidsongeschiktheid, en de hoogte van de Nederlandse uitkering is in beginsel onafhankelijk van de duur van de verzekering. De regeling is getroffen, omdat Kroatië een opbouwstelsel kent. Dit betekent dat Kroatië altijd een recht op uitkering toekent bij intreden van de arbeidsongeschiktheid, zelfs indien men op dat moment niet meer krachtens die regeling verzekerd is.

Het Nederlandse bevoegde orgaan mag overigens, in het geval er een Nederlands recht op uitkering alleen op basis van de Nederlandse wet, en niet op basis van het Verdrag bestaat, het bedrag aan Kroatische uitkering daarvan aftrekken.

Ten aanzien van het *ouderdomspensioen* (artikel 29) wordt het volgende opgemerkt.

Nu de Algemene Ouderdomswet (AOW)(Stb. 1956, 281) sedert 1985 uitgaat van een zelfstandige positie van mannen en vrouwen, kan artikel 28 van het Nederlands-Joegoslavisch Verdrag niet worden overgenomen. In het nieuwe verzelfstandigde stelsel van de AOW past immers de «medeverzekering» van de in Kroatië wonende echtgenote van een krachtens de AOW verplicht verzekerde man niet meer.

De overeengekomen bepalingen zijn analoog aan die van Verordening (EEG) nr. 1408/71 en van andere bilaterale sociale zekerheidsverdragen. De betreffende bepalingen van Verordening (EEG) nr. 1408/71 en van de bilaterale en (herziene) Verdragen met Tunesië en Kaap-Verdië zijn reeds in werking getreden; over herziening van overige verdragen met vergelijkbare bepalingen, is tussen de regeringen overeenstemming bereikt.

Het tweede en derde lid van artikel 29 zijn opgenomen om te bewerkstelligen dat de rechten die onder de werking van het Verdrag inzake sociale zekerheid met Joegoslavië (Trb. 1977, 156) zijn opgebouwd, worden geëerbiedigd. Evenals dit ingevolge het Verdrag met Joegoslavië ten aanzien van het in aanmerking nemen als verzekeringstijdvakken geldt, zullen deze tijdvakken alleen voor de in Kroatië wonende gehuwde echtgenote die geen eigen pensioenrechten opbouwt of die niet zelfstandig pensioen ontvangt, worden gehonoreerd (artikel 29, zevende lid). Deze honorering wordt in artikel 29, achtste lid nader geclausuleerd door de voorwaarde van het afsluiten van de hierna te noemen vrijwillige verzekering.

Teneinde te voorkomen dat de pensioenrechten (in het bijzonder op de toeslag) van de buitenlandse werknemer, wiens echtgenote in Kroatië is blijven wonen, achteruitgaan, én dat bij het bereiken van de leeftijd van 65 jaar door de echtgenote haar pensioenrechten achteruitgaan ten opzichte van de situatie vóór 1 april 1985, althans vóór inwerkingtreding van dit Verdrag, wordt de echtgenote in de gelegenheid gesteld zich vrijwillig te verzekeren vanaf de datum van inwerkingtreding van dit Verdrag (artikel 29, vijfde lid). Voor de vrijwillige verzekering ingevolge de AOW, die op grond van de nationale wet slechts in combinatie met de verzekering ingevolge de Algemene Nabestaandenwet (ANW) (Stb. 1995, 690) kan worden afgesloten, gelden verschillende voorwaarden. Deze betreffen onder andere de premie die men ten behoeve van de verzekering moet betalen (artikel 29, vijfde lid) en de termijn binnen welke de echtgenote zich hiervoor moet hebben aangemeld (artikel 29, zesde lid).

Wat betreft de eerste voorwaarde – de uit de vrijwillige verzekering voortvloeiende premiebetaling – wordt nog gewezen op het premierégime voor oude gevallen, het zgn. overgangsregime (echtgenoten van buitenlandse werknemers, die reeds vóór de inwerkingtreding van dit Verdrag verplicht verzekerd waren voor de AOW), én op het premierégime van nieuwe gevallen (echtgenoten van buitenlandse werknemers, die op de dag van of na de inwerkingtreding van dit Verdrag in Nederland zijn komen werken en aldus verplicht verzekerd zijn geworden voor de AOW). Het overgangsregime is getroffen om tegemoet te komen aan onder het Verdrag met Joegoslavië gewekte verwachtingen van gehuwde buitenlandse werknemers omtrent de opbouw van ouderdomspensioenaanspraken.

Volledigheidshalve wordt er hier nog eens op gewezen dat volgens het artikel de bevoegdheid tot vrijwillige verzekering geldt zolang de buitenlandse werknemer in Nederland werkzaam is en derhalve verplicht verzekerd is.

De artikelen 30 en 31 bevatten overeenkomstige bepalingen voor het recht op *nabestaandenpensioen*, als die welke zijn neergelegd in de artikelen 26 en 27 met betrekking tot de uitkeringen bij langdurige arbeids-

ongeschiktheid, met dien verstande dat de gestelde leeftijdsgrenzen afwijken. Verzekerde periodes opgebouwd na de 65e verjaardag tellen voor de vaststelling van het nabestaandenpensioen niet mee; een eis die uit de aard der zaak ten aanzien van de arbeidsongeschiktheidsverzekeringen niet behoeft te worden gesteld.

Als voorwaarde voor het verkrijgen van Nederlandse uitkering is overigens gesteld dat de overledene ten tijde van zijn overlijden onderworpen was aan de Kroatische wetgeving.

Ten aanzien van de *werkloosheidsuitkeringen* is bepaald dat men – met inachtneming van de samentelling op basis van het Verdrag – alleen recht op uitkering heeft, indien men aan de overige, in de nationale wet gestelde voorwaarden voldoet, waarbij voorts de eis is gesteld van een werkperiode op het grondgebied van die Verdragsstaat van tenminste vier weken gedurende het jaar, voorafgaande aan het indienen van de aanvraag, alsmede dat men als buitenlandse werknemer gerechtigd was in die Verdragsstaat te werken (artikel 33).

Ter zake van *kinderbijslag* is een geclausuleerde exportbepaling opgenomen (artikel 35).

Tevens is een bepaling opgenomen die een oplossing biedt voor een samenloopsituatie: wanneer in beide Staten recht op kinderbijslag bestaat, dan zal alleen het orgaan van het Staat op wiens grondgebied het kind woont kinderbijslag toekennen.

Titel IV Diverse bepalingen

Deze titel bevat de gebruikelijke voorschriften die onder meer beogen de uitwisseling van gegevens ten behoeve van de vaststelling van de uitkeringen tussen de beide landen te vergemakkelijken en de samenwerking tussen de organen te regelen.

Daarnaast bevat deze titel een aantal bepalingen dat betrekking heeft op de handhaafbaarheid van de nationale wettelijke regelingen in het buitenland. De betreffende artikelen gaan over identificatie en verificatie, terugvordering van te veel of ten onrechte betaalde uitkeringen en de invordering van premies. De bepalingen zijn een voorwaarde voor de exporteerbaarheid van Nederlandse uitkeringen.

Artikel 43 verplicht de persoon die aanspraak maakt op een Nederlandse uitkering of aan wie een Nederlandse uitkering wordt toegekend, zich te identificeren bij het Kroatische bevoegde orgaan door middel van een officieel identiteitsbewijs. Het Kroatische bevoegde orgaan zendt een kopie van dit bewijs naar het Nederlandse orgaan. Op deze wijze kan voldaan worden aan de Wet op de Identificatieplicht die de Nederlandse instanties verplicht uitkeringsgerechtigden te identificeren.

In artikel 44 wordt bepaald dat het orgaan van de Staat waar uitkeringsgerechtigden van het andere Staat wonen, de juistheid nagaat van alle gegevens die het orgaan dat de uitkering verstrekt nodig heeft. Bij deze gegevens gaat het vooral om gegevens met betrekking tot inkomen, gezinssituatie en medische toestand.

Artikel 46 bepaalt dat de beide Verdragsstaten elkaars administratieve of juridische beslissingen met betrekking tot de terugvordering van onverschuldigd betaalde uitkeringen erkennen, en elkaar behulpzaam zijn bij de tenuitvoerlegging van deze beslissingen. Wanneer het bevoegd orgaan daarom verzoekt bevordert het orgaan van de andere Verdragsstaat hiervoor administratieve of juridische procedures. Indien een gerechtigde een uitkering uit beide Staten ontvangt en het orgaan in de ene Staat heeft een hoger bedrag uitbetaald dan waarop betrokkene recht heeft, dan kan dit orgaan het orgaan van de andere Staat verzoeken het

teveel betaalde bedrag in te houden op de uitkering die dit orgaan aan betrokkene betaald.
Artikel 47 bevat gelijke bepalingen als artikel 44, maar dan met betrekking tot de premie-inning.

IV SLOTPROTOCOL

Artikel 52 legt de juridische basis voor een Slotprotocol, waarin de modaliteiten worden geregeld voor de toepassing van de Nederlandse wettelijke regelingen voor geneeskundige verstrekkingen bij ziekte en moederschap. Het Slotprotocol, dat min of meer standaard wordt opgenomen in de coördinatieregelingen die Nederland met andere Staten sluit, vormt een integrerend onderdeel van het Verdrag.

V ADMINISTRATIEF AKKOORD

Artikel 37 van het Verdrag bepaalt dat de bevoegde autoriteiten nadere regels overeenkomen voor de uitvoering van het Verdrag. Op basis van deze bepaling is het Administratief Akkoord tot stand gekomen, dat een uitvoeringsverdrag vormt. Hierin zijn nadere uitvoeringsvoorschriften opgenomen, waarin onder meer wordt bepaald welke instanties in beide landen verbindings- en uitvoeringsorganen zijn en welke hun taken zijn. In dit verband wordt aangegeven hoe de instanties elkaar informeren, aanvragen in behandeling nemen, tot verrekening overgaan en in het algemeen elkaar bijstand verlenen.

VI KONINKRIJKSPOSITIE

Het Verdrag zal, voor wat het Koninkrijk betreft, alleen voor Nederland gelden.

De Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
J. F. Hoogervorst

De Minister van Buitenlandse Zaken,
J. J. van Aartsen

De Minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport,
E. Borst-Eilers